

at de ere vandtatte, skulde Spurveene heller ikke blive fede af Det, de kunne faae der. Den ærede Rigsdagsmand fra Alsborg Amt sagde, at man ikke kunde holde Wildtet af sin Mark, medmindre man fik Lov til at skyde det; ja, det kan nok være, at det ikke er saameget godt at holde det borte Altsammen; men, skulde det komme i stor Mængde, maa jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at Lovudkastet tillader at holde Hunde til at jage efter Wildtet, saa at jeg ikke troer, at der er nogen stor Fare i den Henseende (Chr. Jensen: Saa skulde maa gaae med en Hund bestandigt!). Den ærede Rigsdagsmand, som sidder her ved Siden af mig, siger: saa skulde man gaae med en Hund bestandigt, men det behøves ikke, thi, naar Wildtet bliver fordrevet et Par Gange, gjør det ikke Forsøget jævnligt, da det ikke er saameget for at gjøre Compagnie med Hundene. Man har talt om, hvorvidt Rævene skulde være indbefattede under Begrebet „skadelige Dyr“, som man kunde ødelægge ved Skydevaaben. Det er vistnok, at Rævene gjøre Skade, og jeg vil ogsaa indrømme, at de paa sine Steder kunne gjøre mere Skade end Gavn, men i Almindelighed er jeg vis paa, at det ikke er anbefaleligt aldeles at udrydde dem, jeg troer det virkelig ikke, men jeg troer tværtimod, at det Børn, der er givet, saavel ved at fordrive dem ved Hjælp af Hunde, som ved at fange dem i Fælder o. s. v., naar de gjøre sig saa nærvise at komme hjem til Gaardene, vil være tilstrækkeligt. Om Raadbyr gjøre Skade paa Sædemarker, er der megen Meningsforskjellighed, men min Erfaring tilfuger, at, naar der ikke er en overordentlig stor Wildtstand af Raadbyr, saa gjøre de ikke saa stor Skade paa Sæden, at det er kjendeligt, og at deres naturlige Spor kan kjendes og sees i en ploiet Mark. Det er vist, som den ærede Rigsdagsmand, der sidst talte, meget rigtigt bemærkede, at det er Klovdyr, og at deres Fødder sætte Spor, men jeg har ikke kunnet komme til den Erfaring, at disse Spor efterlade nogle kjendeligt skadelige Følger. Jeg har seet Steder, hvor der har været en efter Forholdene hos os temmelig stærk Wildtstand, og hvor Dyrene om Vinteren have gaaet baade paa Raps og Rug imellem Skovene, og den Mand, som har saaret der,

har avlet ligesaa mange Fjeld imellem Skovene paa disse Marker, som der er blevet avlet paa de Marker, hvor ingen Dyr have været, og som i Almindelighed er avlet omkring i den Egn, hvorom Talen dreier sig, og jeg troer derfor ikke, at man behøver at lægge stor Vægt paa Meningen om, at de skulle være saa skadelige, som der udtales saa aldeles ubetinget. At der skulde kunne tænkes saa store Hobe af Dyr nogetsteds, at de kunne danne ordentlige Gangstier, hvori Vandet kunde samle sig og derved danne stillestaaende Vandpytter, som kunde ødelægge Sæden, see, det er jo muligt, men det troer jeg ikke, og, forsaavidt som det skulde være farligt, at de undertiden bide nogle Rapsplanter af, saa skal jeg ingenslunde modsiges Rigtigheden af, hvad den ærede Rigsdagsmand i denne Henseende udtalte, men det vil jeg kun sige, at man ogsaa har Exempel paa, at Planterne netop ingen Skade havde af at være afbidte, idet de derved ere komne til at gjøre Sideffud, og Erfaringen har vist, at der under saadanne Omstændigheder er avlet flere Fjeld af Raps end under almindelige Vilkaar. I det Tilfælde, jeg har for Die, var det rigtigt nok ikke Dyrene, der bed Planterne af, men det var Stormen, der bevirkede, at disse bleve knækkede, men dette er, som jeg sagde, en ErfaringsSag. Nu mener jeg, at, kunne Rapsplanterne, naar de knækkes af Stormen, skyde saadanne Sideffud, saa maa en Plante, som bides af, ogsaa kunne bære god Frugt. Jeg troer saaledes ikke, at der er nogen Nødvendighed for at gaae ind paa de Endringsforslag, der ere stillede, hvis Hensigten er den at skaffe vedkommende Jordbrugere en udvidet Berettigelse; thi jeg troer, at de nok ville komme ud af det, isald Udvalgets Forslag gaaer igjennem, og derfor vil jeg helst, at man bliver ved det, som forekommer mig at være opnaaeligt, og især, at vi ikke skulle komme til at have denne Sag for igjen, og det var jo det Næreste, om vi bleve færdige med den idag, da vi ere ved den.

Grundtvig: Ogsaa jeg har maattet standse ved den besynderlige 14de Paragraph, som det ærede Udvalg har foreslaaet og da fremfor Alt ved Slutningen „Ogsaa skal det være usformeent at opstille Fælder i sin Gaard,